

[Alfred Jensen.]

føres. Jeg gør imidlertid opmærksom på, at det er mere end 5 uger siden, vi fremsatte dette lovforslag, og hvis det var denne side af sagen, der havde den store interesse, kunne forslaget have været fremmet og gennemført, sådan at de, der har mere end 40 dages ledighed, kunne få denne ekstrahjælp. Det er den ene side af sagen. Den anden side er, at selv om ministerens forslag træder i kraft pr. 1. april, går der dog nogen tid, inden de arbejdsløse får den fulde fordel af de foreslåede forhøjelser. Dertil kommer så, at de arbejdsløse, det her drejer sig om, har båret en stor byrde ved den langvarige arbejdsløshed og derfor har trang til at få et beløb stillet til rådighed, der kan bidrage til at hjælpe dem over den værste gæld. Der er altså ikke tale om dobbeltkonfekt. Der er allerhøjest tale om, at de arbejdsløse, som har mere end 40 dages ledighed, for så vidt de går arbejdsløse i april, får en ekstra hjælp, som mange af dem har hårdt brug for. Der er altså ikke nogen saglig begrundelse for at afvise vort forslag. Det kan også synes urimeligt og uretfærdigt, at den mand, som har måttet gå ledig i 2, 3 eller 4 måneder i vinter, skal forholdes muligheden for at få en forhøjet hjælp, fordi han eventuelt kommer i arbejde i begyndelsen af april. For at bøde på denne uretfærdighed bør man gennemføre det forslag, vi har fremsat.

Ministeren sagde, at denne ekstrahjælp til de ikke-forsikrede arbejdsløse var i strid med forsorgslovens principper. Jeg kan ikke se, at det kan være i strid med principperne, at man skønner, at der på toppen af de karrige understøttelser, der gives — for de er karrige, og de, der sidder her i salen, ville korse sig, hvis de skulle leve af de understøttelser, der udbetales gennem socialkontoret — giver dem en sådan ekstra hjælp efter en langvarig arbejdsløshedsperiode. De vanskeligheder, der kan være med at finde ud af, hvem der opfylder de betingelser, der er foreskrevet i lovforslagets § 1, er ikke større, end at man kan overvinde dem. Det gælder også her, at hvor der er en vilje, er der også en vej. Derfor opretholder vi vort forslag og henstiller til udvalget, at man tager det op til saglig drøftelse og kommer med indstilling om, at det gennemføres, eller om, at der i mini-

sterens forslag kommer en overgangsbestemmelse, som sikrer, at de, der har haft en lang arbejdsløshedsperiode i denne vinter før 1. april, kan få en ekstrabetaling, så de ikke kommer til at lide mere end højest nødvendigt under de lave arbejdsløshedsunderstøttelser, de har fået i vinter.

Vi tilsiger velvillig indstilling til disse forslag, og håber, at de synspunkter, jeg her har gjort gældende, vil blive medtaget i overvejelserne i udvalget; jeg udtrykker også håb om, at de vil blive imødekommet.

Aksel Larsen: Der er sagt så meget om disse lovforslag, så på dette i debatten ret sene tidspunkt tror jeg det vil være tilstrækkeligt med nogle få bemærkninger.

Jeg vil først hæfte mig ved, at man under debatten har brugt udtrykket velfærdsstat, og ved, at man har brugt dette udtryk som argument imod den beskedne forbedring af de arbejdsløses vilkår, som er foreslået af regeringen. Jeg kan ikke forstå, at nogen kan få sig til at betragte Danmark som en velfærdsstat, så længe der overhovedet er arbejdsløshed. Efter min opfattelse er arbejdsløshed et samfundsonde; der er ikke nogen naturlov, der betinger, at der er arbejdsløshed i Danmark. Men man skal ikke kalde Danmark en velfærdsstat, så længe der er nogen, der lider nød i Danmark, og man skal slet ikke kalde Danmark en velfærdsstat, så længe der er arbejdsvillige, der ikke kan få arbejde.

Den højtærede socialminister har i sin fremsættelse talt om restledigheden, som vi bør søge at komme til livs, idet betingelserne herfor skulle være ualmindelig gunstige. Jeg er bange for, at den arbejdsløshed, vi har haft i vinter, og den, vi har i øjeblikket, og formentlig også den, vi vil have til sommer — selv om jeg er klar over, at arbejdsløsheden vil gå ned til sommer — ikke kan betegnes som restledighed. Der vil fortsat være arbejdsløshed, og vi bør altså ikke alene komme restledigheden til livs, vi bør overhovedet komme arbejdsløsheden til livs. Jeg synes, det er en lille smule flot at betragte den arbejdsløshed, vi har, som restledighed. Jeg tror i hvert fald ikke, man, hvad enten man vil kalde den restledighed eller ej, kan komme den til livs ved at give rejsehjælp, flyttehjælp o. s. v. Jeg anerkender i høj grad det prisværdige i, at man